

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Levende Musik * Mekanisk Musik

Citation: Larsen, Karl: "Levende Musik, mekanisk Musik. Kroniker med Diskussionsindlæg", i Larsen, Karl: *Levende Musik, mekanisk Musik. Kroniker med Diskussionsindlæg*, 1931, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_16-shoot-idm140708060162528/facsimile.pdf (tilgået 28. oktober 2021)

Anvendt udgave: Levende Musik, mekanisk Musik. Kroniker med Diskussionsindlæg

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

for Amatører«, foruden med den Musik, som »unge produktive Musikere fra vor egen Tid« vil blive inspireret til at frembringe.

Koncertsalen maa — i Forbindelse med Kirke og Opera — være og *forblive* den levende Musiks Højborg, der *skal* holdes for enhver Pris, selv med de største Ofre. Falder den, vil den styrte adelæggende sammen over selv den prægtigst ledede, musikalske Selvvirksomhed af Dilettanter. *Kunstneren* er og maa blive det ivrigt dyrkede, i mangt og meget nødvendige, Forbillede og belærende Mønster for Amatøren. Saa vist som selv de ypperste Symfoniorkestre vil komme til at spille for tomme Bænke, hvor en aktiv, musikalsk Opdragelse mangler, saa vist vil selv en Fritz Jødes Opdragelse af sine Elever løbe ud i haade prætentios og »maltrakterende« Dilettantisme, hvis de virkelige Kunstneres Gardermaal tabes af Syne.

Og det tør sluttelig nævnes, at med al Respekt for kollektivistisk Musikundervisning og dens Resultater oplever den, der er musikalsk udviklet gennem sin Dilettantisme, næppe det *allerianderste* i Musik gennem Samvirke med sine Kammerater i et »folkeligt Sammenspil«. Det aabenbarer sig langt snarere for ham i lykkelige Øjeblikke, naar han, forstaaelsesfuldt og ærbødigt lyttende, sidder for fremragende Instrumentalkunstneres eller Solisters Fodder, alene med dem mellem Koncertsalens, Operahusets, Kirkens Hundreder af andre »Tilhørere«.

— For at vise, hvor afgørende Koncertsalen allerede har tabt Slaget mod Radioen og »som et *Eksempel af de mange herhjemme paa, at der intet er at udrette*« inden for dette Omraade, nævner Jørgen Bentzon Glyptotekets Aarskoncerter, som Direktionen nu paa Grund af

slette økonomiske Erfaringer har maattet dømme til Ophør. Men det er et Eksempel af alt andet end generel Art.

Man fik 2 à 3 Koncerter om Aaret mod at løse et Aarskort til Glyptoteket à 3 Kroner, der tillige, siger Jørgen Bentzon indigneret, »gav Adgang til en hel Række kunsthistoriske og arkæologiske Foredrag af inden- og udenlandske Videnskabsmænd« (som foregik paa Koncertaftenerne i Glyptotekets Festsal).

I dette Arrangement er efter min Mening sammenhøbet en hel lille Række psykologiske Fejl, der fuldt ud forklarer, at disse ellers saa smukke Koncertaftener har maattet ophøre. For det første er Folk maaske nok bleven noget sky for alt, hvad der hedder »Aarskort«, hvis pekuniære Indløsning, selv om paagældende Sum er forholdsvis ringe, har en Tilbøjelighed til at komme ubejlejligt. Dernæst siger det gamle latinske Ord med Rette: *Multum, non multa*, det vil sige: Nok meget, men ikke meget forskelligt! og det *musikalske* Publikum skræmmedes ved Sammenblandingen af Musik med Foredrag inden for en Sfære, der ikke paa Forhaand kunde antages at have dets særlige Interesse. Endelig ligger Lokalet, uanset dets ubestridelige Stemningsfuldhed. Bevidstheden ganske fjernt som Koncertlokale. Mennesket er et Vanedyr, og Lokaler har deres Psykologi. Jeg har oplevet, hvorledes engang et stort dansk Firma, der laa paa vedkommende Branches »Strøg« i en af Verdenshyerne, paa Grund af den overdrevne Leje flyttede til et ikke blot meget billigere, men laugt smukkere og mere praktisk Lokale i en nydelig Sidegade til dette Strøg, faa Skridt fra Hjørnet — — men skyndsomst *maatte* flytte tilbage igen; Publikum *vilde* ikke gaa det Par